

- И после? - отекваше хор от буйни гласове.

- Как после? - се приструваше Приязд и дигаше купа с оризова бира към устата си, като почваше да си тананика едва чуто:

Заградила самодива,

Заградила вито кале.

Ала го пресичаха нетърпеливо. Тогава той дигаше рамене.

- После? Обирал си крушите и толков...

- О! Нехвелита служба е била тая... - въздъхваха момците.

- Ех - обаждаше се тогава протосевастът и скършваше весело лице - понякога дамата го прибирала при себе си под завивката. Ала при условие...

- Какво? - се разливаше горещо любопитство.

- Всичко ли все да знаете? Условието е било само едно: да се не докосва до нея. Това се наричало нощ на изпитанието. И в нея се е познавал истинският рицар.

Приказката продължаваше сред неспирни избухвания на смях.

В това време Нарис дьо Туси забавляваше невестата си, като учеше на главната християнска молитва "Отче наш". Елтани, заслушана в глъчката и смеховете на младите, повтаряше без увлечение на кумански първите слова на молитвата:

Атамис ^{ким} ~~ким~~ къктесен...

Заобиколена от многобройни поклонници ^и, кира Ирина Комнен дръзко подхвърляше бисерния си смях към тоя, който от време на време отправяше мрачен взор към хубавата мома. Петър не можеше да се изтръгне от разяждащото го съмнение. Любов и ненавист, ревност и недоверие, копнеж и омраза го разпъваха в непоносима тревога. Ала той не пристъпи към нея. Не отиде, помамен от гласа ѝ, който опияняваше знатните фрушки барони, младите кумански вождове и синовете на търновските боляри. А се отправи към дружината на веселия протосеваст, от където излитаха неспирни смехове.

- Ами това какво е? Кожата черна, сърцето бяло?